

Dér Bella

Egy bánatos ősz hangjaiból

Élt egy ember, Nevesincs Herbert,
sok kocsmában sok időt elvert.
Bukszája vékony lett,
egy reggel ráomlott
háza – hát így múlt el Herbert.

...

Éldegélt egy árus Feneken.
Nem császkalit idegen helyeken.
„Mért mennék Budára,
vásárról vásárra?
Nem viszket talpam, csak tenyerem.”

...

Él egy ember, neve ennyi: Trombita.
Ahol ő van, arrafelé nincs vita.
Ökle rémes, jaj de édes,
szemkörnnyékem hogyha kék lesz,
borogassa őt egy árva lánybika.

...

Élt egy ember, itt született, nem amott.
Hordott jégert, hordott mackót, pamutot.
Felvitte az isten neki,
most is hangos, bár a keki,
bár a kaki, sajnos, lepi: besugott.

...

Volt egy ember, szülőföldje Zsákzsugor.
Kerítésén körbe-körbe száz csupor.
- Ejnye – mondták Zsákzsugorban - ,
mire költ ez? S rúgták nyomban
tompson, hogy hét határon átugort.

Élet egy néember, szülőföldje Hóhagyó.
Öreg lett és megjavult. A rút anyó
cukrot osztott, naspolyát,
játszotta az ostobát,
nem is halt meg – vagy csak nem lesz róla szó.

...

Élet egy ember, született Szabályoson.
Ez a legszebb, legkedveltebb városom.
Kockatéren kockaálom,
Kocka Jánost ott találok,
két kezében gömbölyű Föld, úgy oson.

Fischer György szobra